

Farlig «nøitralitets-erklæring fra regjeringspartiet:

Det norske arbeiderpartis landsstyre og regjeringen „vakler ikke i sin kamp mot nazisme og fascisme“.

Arbeiderpartiets landsstyre med statsminister Nygaardsvold og de øvrige medlemmer av regjeringen, har vært samlet i Oslo for å drøfte situasjonen. I den anledning er sendt ut et opprop, også offentliggjort i «Tidens Tegn» 28. august med tittelen «Arbeiderpartiet sender ut opprop om å verge landet» (uten kommentar!)

Efter en av de vanlige fraser om nøitralitet heter det i oppropet bl. a.:

«Partiet vil, med enda større kraft, gå videre på den vei mot socialismen (det vil vi MARXISMEN, kommunismen), som har gjort de nordiske land til lysende eksempel for den øvrige verden».

Videre står der:

«Det er bare Det norske arbeiderparti som ikke vakler i sin kamp mot nazisme og fascisme

Denne siste uttalelse trekkes endog frem til spesiell behandling i regjeringsorganets leder 28. august.

I sannhet, ikke bare en merkelig, men ytterst farlig «nøitralitets»-erklæring. For hvad mener partiet og regjeringen med sin «kamp mot nazisme og fascisme» — (foruten den almindelige kamp mot Nasjonal Samling) — annet enn fortsatt fiendtlig agitasjon mot Tyskland og Italia, og fortsatt partitagen for den «demokratiske»

folkefront mot de nasjonalistiske stater?

Hvorledes kan vi være nøitrale, når regjeringspartiets presse til stadighet skriver om at vi må ta parti i denne stormaktskamp? Skrev ikke Tranmæl i selve regjeringsorganet «Arbeiderbladet», at i tilfelle av europeisk krig så måtte vi ta del på «arbeider- og bondestatens» side? — Skrev ikke nettop arbeiderpartiavisen «Fremtiden» i Drammen (31 jull år), at nøitralitet må betraktes som selvmord. Vi må straks ta parti for England og Sovjet-Russland.

Har ikke partiet under Nygaardsvolds ledelse lovet å følge de kommunistiske prinsipper og retningslinjer? Har det nogensinne avsvoret disse?

Har det ikke bunnet sig selv og vårt land på alle måter til bestemte stormakter?

Har det ikke med vidende og vilje trukket vårt land inn i maktkampen mellom stormaktene i den utstrekning det har vært mulig?

Har ikke denne såkalte «arbeider»-regjering blannet sig inn i alle tenkelige europeiske konflikter istedet for å passe sine egne saker?

Og nå, etter den tysk-russiske avtale, finner partiet det nødvendig å sende ut en meddelelse om at det vil fortsette på den samme måte.

Er det ikke på tide at Kongen skaffer sig andre rådgivere og det norske folk et annet og nasjonalt styre?

FF 2/9 - 39